

LBRIS

We know
books

DIANA BOLOHAN

Sunt un
PERSONAJ

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2026

Prolog

La cei 20 de ani pe care-i am, mă întreb ce planuri ar trebui să-mi fac pentru a da un sens spectaculos vieții mele?

Răspunsul cel mai simplu și logic ar fi: *Ce este evident la vârsta asta*. Adică să-mi continui studiile, să mă îndrăgostesc și să mă bucur de anii minunați ai tinereții. Dar, complicată cum sunt, nu vreau răspunsul cel mai simplu și evident.

Vreau să fiu arhitecta unui viitor extraordinar și să-mi fac doar planuri spectaculoase. Spectaculozitate prin simplitate, autenticitate, frumusețe și bucurie. Nu vreau intrigi încâlcite, iubiri imposibile, cu *plot twist-uri* încărcate de dramatism.

Nu vreau nici să mă trezesc la 30 de ani cu un job pe care îl detest, cu un soț pe care nu îl mai iubesc, cu o casă prea mare și prieteni plictisitori. Nici nu vreau să trăiesc după tipare.

Ce mă face pe mine fericită poate nu are niciun sens pentru alții, însă este dreptul meu să fac doar ce simt și să fiu tot ceea ce pot fi. Știu că sunt rebelă, uneori încăpățânată, dar sunt sinceră cu mine însămi.

Răspunsul la întrebarea *Ce fac mai departe?* a venit intuitiv, din suflet: *Să călătoresc!* Vreau să descopăr lumea, să cunosc oameni frumoși și să mă maturizez în ritmul meu.

Academia poate să mai aștepte. E doar o clădire și tot acolo o voi găsi la întoarcere. Merit o pauză de la cotidian, de la certurile cu sora mea, Alma, de la interdicțiile impuse de tata și de la iubirile de o vară. Vreau să descopăr noi orizonturi și să mă descopăr pe mine în conexiunea cu alte suflete.

Într-o dimineață, doar mi-am anunțat tatăl că plec, mi-am îmbrățișat sora și am dispărut pe aleea casei, cu rucsacul în spate. Fără să-mi pese de țișetele lor și fără să privesc în urmă. Aveam o dorință, un plan și niște bani luați din pușculița Almei, pe lângă economiile mele.

Mă înscriisesem în programul *Worldpackers*,¹ în care puteam vedea lumea, muncind pentru cazare și masă. Nu am stat mai mult de două luni în același loc. Am căutat extraordinarul în oameni, trăiri și senzații de libertate.

Mi-am lăsat amprenta în sufletul celor pe care i-am întâlnit, pe pereții pe care i-am colorat artistic, pe poduri și garduri pline cu lăcățele, în munții în care mi-am strigat numele, pe nisipul plajelor și în trenurile cu care colindam spre noi destinații.

După doi ani de cutreierat prin Europa, m-am întors acasă, iar timpul pe care l-am petrecut călătorind nu-l voi considera niciodată pierdut.

Tata s-a încruntat la mine, iar Alma m-a îmbrățișat plângând. Eu aveam mintea plină cu momente extraordinare, dar și cu noi planuri. Voi continua studiile la Academia NABA² acolo unde și Alma absolvise artele vizuale, mă voi muta de acasă și mă voi îndrăgosti.

Noi provocări va fi următorul capitol al vieții mele.

¹ Worldpackers – o platformă care conectează călătorii cu gazde din întreaga lume pentru a face schimb de competențe în domeniul cazării.

² NABA – Nuova Accademia delle Belle Arti

Voi trăi la fel de spectaculos ca în ultimii doi ani. Și, pentru a adăuga și mai multă creativitate planurilor, voi continua să scriu pe blogul meu despre experiențele trăite. Căci, în tot acest timp petrecut cu rucsacul în spate, am descoperit că-mi place să scriu. Eram îndrăgostită de cuvinte și de povești.

La început, am scris doar câteva gânduri în carnetelul pe care l-am luat de acasă, apoi mi-am cumpărat unul mai mare, de la Paris, în care am scris gânduri mai lungi. Când s-a umplut și ultima pagină, am început să scriu pe laptop chestiile amuzante, pentru a nu le uita.

Într-o zi, poate voi scrie și o carte, dacă se vor aduna prea multe gânduri care nu vor mai încăpea în carnetele, pe blog, sau în mine.

Primul an la Academia de Arte Frumoase a fost ca un carusel: proiecte multe, prieteni noi, evenimente sofisticate și petreceri lungi, până dimineața. Anul a zburat pe nesimțite, iar eu nu am scris pe blog decât niște povești scurte.

Nici nu m-am îndrăgostit. Alma, însă, s-a îndrăgostit de Patrick, un portughez simpatic. M-am bucurat mult pentru ea... era fericită, așa că mă lăsa în pace, fără să critice tot ce făceam sau *nu* făceam.

Al doilea an la Academie a trecut și mai repede. A fost un an mai spectaculos: prieteni, evenimente, proiecte mai multe și petreceri mai lungi, cu alcool.

Tot nu m-am îndrăgostit, deși am vrut. Pe blog am mai scris doar niște povești la fel de scurte, dar mai mult despre Alma, care s-a căsătorit și s-a mutat în Portugalia cu soțul pictor. În sfârșit, scăpasem de privirea ei critică despre tot ce făceam sau *nu* făceam.

Dar mi-a lipsit tare, tare mult.

Am vizitat-o imediat, în acea vacanță de vară, iar Alma m-a pus să-i promit că îmi voi căuta un job pentru restul verii, la întoarcerea acasă. Îmi amintea zilnic, când venea de la galerie, că nu pot sta ca o leșinată toată vara la soare, într-o stare de contemplare de genul *dolce far niente*³.

După două săptămâni, în care am lenevit pe malul oceanului, cu vocea ei răsunând în mintea mea, m-am întors la Milano, decisă să-mi caut un job de vară, dacă tot i-am promis Almei că asta voi face.

Iar eu când promit... promit și gata!

*„Viața nu-ți dă întotdeauna ceea ce ceri,
dar îți dă întotdeauna ceea ce ai nevoie.”*

Robin Sharma

³ *dolce far niente* – expresie italiană pentru leneveală, în traducere liberă „arta de a nu face nimic”.

Capitolul 1

EMMA

Dacă vrei puf și paiete, sunați un influencer

De dimineață mă tot foiesc prin casă, cu gândul la interviurile ce urmează.

Ce ar trebui să port? Teniși sau pantofi cu toc?

Să-mi las părul liber sau să-l prind într-o coadă?

Cum să-mi asortez emoțiile cu ambalajul?

Îmbrac cele mai cool piese vestimentare, mă privesc din nou în oglindă și îmi retușez machiajul ciudat, creat în stilul meu de artistă rebelă. Îmi îmblânzesc părul încâlcit într-o coadă împletită și mă aventurez pe tocuri, cu CV-ul în mână și un zâmbet larg pe față, pe străzile orașului, în căutarea jobului de vară.

Intru veselă în câteva buticuri, dar primesc același răspuns: *nu avem nevoie de personal*. Le spun, zâmbind, că le pot fi de folos măcar să stau în vitrină, chiar dacă nemișcarea nu este punctul meu forte.

Nu.

Nici dacă am simțul umorului?

Tot nu. Niște fraieri care nu știu ce pierd.

Ziua următoare, renunț la tocuri și alerg iar, în tenișii mei accesorizați ciudat, de la un interviu la altul. Același răspuns peste tot: *Nu avem nevoie de personal*. Fir-ar!

Căscând gura aiurea pe străzi, mă trezesc în fața sediului *Couture&Glamour*, cotate ca fiind una dintre cele mai apreciate reviste de fashion din Italia.

Nu m-am întrebat, nici măcar o clipă, dacă aș vrea să lucrez la o revistă de fashion. M-aș vedea mai curând decupând sau pictând materiale într-un atelier pentru vreun designer debutant. Dar merită să încerc. Poate astăzi chiar am noroc.

Intru prin ușile de sticlă neagră și ajung într-un hol impunător de înalt. Încerc să nu mă mișc prea mult – am obiceiul prost de a mesteca gumă și de a mă foi mult, atunci când am emoții – și admir interiorul tapetat cu fotografii înalte, reprezentând coperta revistei din diferite ediții. Fotomodele perfecte mă privesc dintre rame aurii, de parcă se întreabă ce caut eu acolo, în lumea lor luxoasă, încălțată cu teniși.

Să le răspund că am aterizat aiurea aici sau că tenișii merg perfect la outfitul meu? *Emma, nu vorbi singură, că nebunia nu este trecută pe CV*.

Domnișoara de la recepție, cu părul împletit în zeci de codițe prinse într-un coc înalt, îmi zâmbeste și mă întreabă pe cine ar trebui să anunțe. Habar nu am pe cine sau de ce am ajuns aici, dar răspund simplu, zâmbind la rândul meu:

— Mă numesc Emma și vin de la Academia NABA. Caut pe oricine este dispus să mă asculte, câteva minute.

Sună profesional, cel puțin în mintea mea, iar Domnișoara cu Codițe mă îndrumă spre primul etaj, spunându-mi să întreb de Antonio, asistentul Donatellei.

Etajul arată mai spectaculos decât holul de la intrare, iar eu mă foiesc și mai mult: canapele albe, pereți îmbrăcați în oglinzi și catifea *burgundy*, aranjamente florale sub formă de rochii, demne de expoziții botanice. Pe mesele de sticlă tronează lumânări negre și groase, lângă reviste, bomboane fine de

ciocolată și perle albe, ale căror șiraguri se prelungesc în sclipiri pe marmura lucioasă.

Gândurile îmi sunt întrerupte de sunetul unor tocuri ce răsună în ecouri stridente. Posesorul lor mă scanează rapid, strângând din buze, de parcă vede o statuie așezată greșit pe un postament. Îl scanez și eu, reținându-mi zâmbetul. Este nostim cu hainele lui colorate, saboții verzi, părul prins cu o eșarfă și machiat la fel de ciudat ca mine.

— Antonio? Întreb cu o mină serioasă.

— Chiar el. Și tu cine ești, mă rog? mă chestionează cu mâna flexată.

— Emma Morelli, răspund repede și explic ce caut eu acolo, în aceeași încăpere cu el.

Nu uit să menționez că sunt un fan al revistei și, orice oportunitate ar fi de a lucra acolo, eu o îmbrățișez cu entuziasm. Antonio mă ascultă vădit plictisit, spunându-mi că o va întreba pe Donatella, redactorul-șef al revistei, apoi dispare printr-o ușă aflată pe peretele negru, din dreapta mea.

Revine după câteva minute, făcându-mi semn că pot intra să aștept acolo, în biroul colorat ca eșarfa din părul lui, până mă va chema ea.

O altă ușă se deschide, tot dintr-un perete negru, și apare Donatella – frumoasă, sofisticată, blondă, îmbrăcată într-un costum negru. Are chiar și cravată, purtată lejer peste cămașa impecabilă.

Cu o mișcare scurtă a mâinii, îmi face semn să o urmez în biroul ei minimalist, de un alb strălucitor, vibrant, impunător. Singurele pete de culoare sunt florile aranjate într-o vază, pe podea, și draperiile de la fereastra înaltă.

Donatella îmi ia CV-ul din mână și se așază, iar eu rămân în picioare, în fața biroului ei. Fără să mă privească, încă având

ochii în foile mele, îmi face din nou semn cu mâna, invitându-mă să iau loc pe scaunul din fața sa. Mă așez imediat, ca la comandă, fără zgomot.

Își țuguie buzele, o singură întrebare vibrând în aerul încăperii:

— Ai venit la un interviu încălțată cu... ce sunt ăia?

— Teniși, adaug eu. Am venit să...

— De ce ești aici? îmi taie ea scurt prezentarea.

Îmi vine să râd și aproape uit pentru ce mă aflu în biroul ei sofisticat, de Femeie Feroce. Nu-i pot spune că am ajuns, ca aiurita, printr-o eroare de orientare în spațiu, la revista ei.

Repet povestea pe care i-o spuseseam și lui Antonio, Asistentul cu Saboți, enumerând, în plus, talentele mele și experiența în fashion, precum și calitățile personale, care mă conturează frumos pentru o viitoare angajată. Închei scurt, profesional:

— Consider că toate acestea mă recomandă pentru un job la revistă.

Donatella mă privește cu o sprânceană ridicată, plescăind.

— Despre marketing și comunicare vizuală ce știi?

Mă gândesc o clipă la blogul meu și poate acum e momentul să-i spun că sunt și scriitoare, cu gândul că o rubrică nouă care combină elementele de fashion cu cele de comunicare vizuală mi-ar aduce un avantaj.

— Am deja un blog pe care scriu constant, cred așadar că aș putea crea elemente vizuale eficiente și memorabile, combinând cele două arte.

— Nu mă interesează ce blog ai tu și nici părerile tale memorabile.

Nu înțeleg ce-ar vrea să-i spun, iar asta mă enervează. E suficient că-mi vorbește de sus, dar mă abțin să nu-i răspund

urât. Aș vrea să-i lipesc guma pe marginea biroului. Dar nu o fac. Încă.

— Credeam că vorbim despre ce pot aduce în plus la revistă, adaug serioasă, încercând să nu mă foiesc prea mult în scaun.

— Nu asta am întrebat, spune ea pe un ton iritat.

Mă gândesc iar. Oare vrea să audă definiția *marketingului vizual*? Mintea caută să formuleze răspunsul corect, cu *marketing* în rolul principal.

— Un designer vizual combină expertiza în design și cunoștințele de marketing pentru a produce materiale de marketing eficiente, atât digitale, cât și tipărite. Așa cum fac eu pe blog. Îmbin elementele vizuale și literare, pentru un rezultat memorabil.

Nu mă pot abține să nu-i spun iar despre blogul meu. Nemulțumirea i se adună pe buzele crispate. Plescăie de două ori, ca și cum e deja plictisită de mine, de răspunsuri, de faptul că-i răpesc din timpul prețios.

— De ce ești aici? întreabă iar.

Oare are probleme cu memoria? De ce mă întreabă de două ori? E un test psihologic?

— Majoritatea fetelor vin să fie văzute, nu să scrie, continuă ea, la fel de iritată.

— Pentru că am crescut citind revista. Pentru că știu că moda nu înseamnă doar etichete scumpe, ci curaj, autenticitate și atitudine, răspund repede, convinsă că sinceritatea răspunsului meu o va da pe spate.

— Și tu te crezi vreun personaj autentic în povestea asta?

La asta chiar nu mă așteptam. *Este feroce și rea, pe deasupra, mă gândesc. Îmi vine să plec, dar stau locului, răspunzând la fel de sincer:*

— Nu. Dar cred că pot s-o scriu mai bine.

Donatella mă privește o clipă, apoi întreabă ironic:

— Crezi că știi să scrii?

— Da. Pot încerca, spun repede, sigură pe mine.

Ea se ridică de la birou și îmi face semn spre ușă. Interviuul se terminase. Nu știu de ce nu i-a plăcut de mine. O fi fost din cauza tenișilor? Înainte să părăsesc biroul, aud că spune:

— Scrie-mi un articol de 300 de cuvinte despre singurătatea din spatele unei rochii *couture*. Până mâine dimineată. Dacă e bun, mă mai gândesc.

Mă întorc spre ea, ca și cum nu auzisem bine. Îmi vine să sar în sus de bucurie, dar stau cuminte, doar murmurând:

— E mai mult decât am sperat.

— Speranța e pentru fete. Moda e pentru femei. Să nu uiți asta.

Nu știu cum am plecat de acolo, dar m-am trezit acasă, scriind cu înverșunare despre rochia *couture*.

Dimineată, mă aflu iar la sediul revistei, așteptând în biroul colorat al lui Antonio, ca Donatella să-mi citească articolul.

Încerc să nu mă agit, deși simt cum emoțiile îmi fac stomacul să-mi tremure. Palmele mi se umezesc, iar aerul din încăperea devine apăsător. Clipesc de mai multe ori și respir adânc, așteptând verdictul.

Ușa din peretele negru se deschide și o tăcere tăioasă se așterne. Donatella îmi aruncă foile, nemulțumită. Acestea zboară prin aer, ca niște fluturi albi, aterizând lângă tenișii mei ciudați.

Ce naiba? Am stat trează aproape toată noaptea, pentru a scrie o poveste care surprinde singurătatea.

— O rochie *couture* care țipă, dar nimeni nu o aude? Serios?! urlă Donatella. E o revistă de fashion, nu un roman de agonie hormonală. Ai scris despre tristețe, singurătate și... viață? Cine ți-a cerut să filozofezi despre Chanel?

Par calmă, dar ceva clocotește în mine. Putea să spună că nu-i place sau că nu e locul meu aici, dar nu să-mi vorbească iar ca unei proaste.

— Ați cerut povestea singurătății din spatele unei rochii *couture*. Dacă vreți puf și paiete, sunați un influencer. Eu scriu și despre lucruri mai puțin plăcute, ascunse după *glamour*.

Donatella răbufnește, enervată de tupeul meu:

— Crezi că, dacă ai aruncat pe foaie două metafore și ai aerul ăsta ofensat, ești următoarea *Carrie Bradshaw*⁴?

Am mai zis că femeia asta este feroce, rea și răutăcioasă, pe deasupra? Nu contează, o mai spun o dată. Suport multe, dar să fiu luată de proastă, nu!

Deschid gura, iar nervii mei ies odată cu cuvintele:

— Nu sunt, nici nu cred că aș fi vreo *Carrie*. Am scris ce mi-ați cerut. Dacă nu vă place, înseamnă cu nu ați avut curajul să publicați o poveste autentică de ani de zile. Poate singurătatea acelei rochii nu este înțeleasă de toată lumea, și e în regulă. Nici poveștile mele nu plac tuturor. Și nu mă supăr. Dar nu accept să-mi vorbiți așa.

⁴ *Carrie Bradshaw* – protagonista francizei **Sex and the City** este un simbol cultural al jurnalismului de tip „lifestyle”, al modei avangardiste și al vieții urbane din New York. Interpretată de **Sarah Jessica Parker**, personajul a debutat pe HBO în 1998.

— Cred că am aflat tot ce era de aflat, încheie Donatella discuția, brusc.

Dar nu aflate *tot ce era de aflat*.

Nu aflate că, dincolo de definiția de marketing și o poveste despre singurătatea unei rochii, stă o femeie pe care o cheamă Emma. Iar Emma gândește, scrie ce vrea, are păreri personale și nu este vreun robot programat să o încânte pe ea, cu sau fără două metafore.

La un interviu, încerci să descoperi dacă persoana din fața ta are calități pe care le-ai putea folosi, exact pentru a aduce plusul de valoare revistei, dar pentru asta, trebuie să fii un bun manager, să ai diplomatie, fler și tact, nu răutate, superioritate fățișă și limbă ascuțită.

Nu mă mișc din locul în care mă aflu, iar ea mă privește încurcată. Nu mai am nimic de pierdut, așa că întreb:

— Deci... primesc un job?

— Da, te angajez în locul meu! Te crezi importantă sau ce? Ţuieră ea, nemaiputând să-și disimuleze nervii.

Strâng din dinți, iar unghiile îmi intră în pielea palmelor. Cred că e timpul să-i prezint și defectele mele acum:

— Poate nu sunt atât de importantă pentru revistă, dar sunt importantă pentru mine! Poate că mai am multe de învățat, poate că nu mă potrivesc aici, dar nici nu mai vreau. Superioritatea, deranjul vădit, plescăiala replicilor pline de răutate îmi arată că nu sunt în locul potrivit. Iar în legătură cu jobul... puteți să vi-l băgați undeva, că eu nu-l mai vreau!

Ies nervoasă din biroul ei, cu o furie ce-mi clocotește în piept. Oricât de bun ești în ceea ce faci, nu te porți de parcă ai conduce lumea, iar restul suntem niște proști. E o încălcare fundamentală a decenței și a omeniei. Știu că nu am experiență, dar am o viață înainte pentru a învăța.

Și să știi, dragă Donatella, nu eu am nevoie de revistă, ci revista ta ar trebui să aibă nevoie de viziunea mea plină de metafore!

Cobor scările câte două odată și ies afară, în aerul fierbinte. Merg repede, fără țință, ca să-mi treacă dracii. Antonio țipă după mine. Oare uitasem ceva? Foile! Am uitat să-mi iau de pe jos povestea rochiei *couture*.

— Tu, fata cu teniși! Stai! spune gâfâind.

Mă întorc spre el și vreau să țin că numele meu este Emma, nu Fata cu Teniși, că nu sunt un personaj în filmul lui cu saboți și eșarfe colorate.

— A zis Donatella să vii mâine dimineată.

— Serios? A avut vreo revelație după ce am plecat?

— „Spune-i ăleia că începe mâine. Are tupeu, deci s-ar descurca cu comisioanele.”, așa a zis. Exact cuvintele ei.

— Mda, mă gândesc. Acum nu am chef.

— Eu nu sunt mesagerul tău, bine?

— Atunci nu-i spune nimic. Și mă cheamă Emma, adaug încet. Tu lucrezi de mult aici?

Donatella iese din clădire, trece pe lângă noi, fără să mă privească, și îi spune lui Antonio ceva în franceză, apoi dispare în mașina neagră care o aștepta. El comentează că trebuie să ajungă la restaurantul *Le Gâteau jolie* și că nu are timp să-mi explice „cum stă treaba” la revistă.

Să vin mâine și gata!

Se agită prea tare, de unde înțeleg că este foarte grăbit să plece la chestia franțuzească. Mă întorc și plec, dispărând în mulțime, fără să-l mai întreb nimic.

Seara, scriu pe blog despre interviul meu, ca să afle toți că tupeul este noul talent necesar la angajare, nu celelalte atribute scrise pe CV:

La interviu, răspunsurile mele au fost greșite, evident. Indiferent cât mă căzneau să exprim în cuvinte esența ființei mele, nimic nu atinge superioritatea ființei sale.

Eșec total!

În ochii ei, prea plini de o mândrie stupidă, eu nu aveam valoare.

Am observat că puterea poate deveni o armă, una de care se abuzează. Cum altfel ar putea să se laude cu ea cel mai de sus personaj în ierarhie, decât exprimându-și ascuțit evidenta superioritate, pentru a se revărsa asurzitor peste noi, cei mici și neînsemnați? Altfel, cum am putea noi, ăștia mici, să vedem că tu ești cocoțată într-un jilt, acolo sus, cu sceptrul puterii într-o mână?

Doar așa te putem observa și aplauda, pentru simplul motiv că te-ai cocoțat. Dacă ai fi fost jos, printre noi, nu ai mai abuza de putere. Valoarea sceptrului ți-ar fi diminuată instant de moralitatea și decența noastră, a celor neînsemnați și disprețuiți de tine.

Și da, îmi venea să plâng acolo, în fața răutății ei, dar nu a curs nici măcar o lacrimă. Pentru că, dacă aș fi plâns atunci, ar fi devenit răutatea ei mai puternică decât mine, iar asta nu puteam permite.

Era suficient că a crezut despre mine că sunt mică și neînsemnată. Dar sunt cea mai importantă pentru mine, așa mică și neînsemnată cum sunt.

Sunt personajul principal în povestea mea, nu în povestea ei!

Înainte să plec, mi-am scos cuvintele la înaintare, de acolo de unde mă ardeau, din piept. Ca să nu mă mai doară pe mine. Să i le ofer ei, cadou de despărțire. Și i-a plăcut cadoul meu, se pare. Tupeul meu a devenit prieten cu îngâmfarele ei.

Mai am o noapte în care să decid, dacă îi voi onora invitația fragilă de a o revedea dimineată. Iar dacă vin, să știe că puterea de a-mi da singură importanța convenită nu m-a părăsit. Va fi arma mea secretă, într-o luptă inegală cu ferocitatea ei lipsită de metafore.

Capitolul 2

EMMA

"Urgent" nu este în vocabularul meu

După o noapte în care nu am dormit, masochista din mine s-a încăpățânat să se prezinte, dimineață, în fața Femeii Feroce. Dorința de a lucra la una dintre cele mai apreciate reviste de fashion a fost mai puternică decât mândria mea și răutatea ei.

Și uite așa, din acea zi afurisită în care mi-am ținut promisiunea făcută Almei, am început să alerg prin oraș, pe tocuri – căci tenișii nu se potriveau cu personajul important care devenisem –, să aduc cafea echipei la prima oră, să fac comisioane toată ziua și să ajung seara, târziu, acasă.

Am învățat repede că trebuie să-mi țin gura și opiniile pentru mine – jur că asta a fost cel mai greu – să fiu cât mai invizibilă, să nu tropăi ca Antonio și să nu-i deranjez cu întrebări stupide.

Am descoperit că toți comunică vorbind tare, unii peste alții. Că nu doar la mine se țipa. Era *normalul* lor. Sigur uitau să-și ia calmantele la prima oră, altfel nu se explica irascibilitatea lor ascuțită.

Chiar am îndrăznit să-l întreb pe Antonio, într-o zi, de ce țipă toată lumea cuvintele, în loc să le rostească mai calm. El m-a privit stupefiat și a dat nervos din mână, ca și cum eu sunt nebună și restul normali.

În altă zi, l-am întrebat dacă se filmează continuarea peliculei *Diavolul se îmbracă de la Prada*, cu Donatella în rol de Șefă Supremă și el, Asistentul cu Saboți. A zbierat, disperat de întrebările mele tâmpite, și m-a trimis să aduc urgent eșarfele de la Hermes.

Am plecat și m-am întors a doua zi.

"Urgent" nu se află în bagajul meu lexical, iar eu aveam o programare, nu chef să alerg după eșarfele lor.

La 7 seara intru în biroul unui psiholog, o femeie destul de tânără pentru a avea experiența necesară extragerii stresului din capul meu.

Mă așez confortabil și repet scenariul pe care mi-l făcusem în cap, înainte de programare. Dar ea mă întrerupe brusc, chiar după primele propoziții:

— De ce crezi că ai nevoie de calmante?

— Nu toți avem nevoie? răspund cu ochii pironiți pe cerceii ei supradimensionați.

— Poți începe prin a povesti puțin despre copilăria ta, ca punct de pornire al călătoriei tale.

— Hmm?...

Chiar nu știu ce să spun despre copilărie decât un *hmm...*

— Care este primul lucru care îți trece prin minte când te vizualizezi mică?

Încerc să mă vizualizez mică, dar nu reușesc. În capul meu se derulează doar scenariul făcut înainte de programare. Și nici nu înțeleg ce legătură are întrebarea ei cu calmantele mele, dar trebuie să spun ceva, altfel rămân fără rețetă.

— Aveam trei ani și îmi doream foarte mult să am o mamă, mormăi cu ochii închiși, ca să-i dau impresia că mă concentrez la versiunea mea mai mică.

— Continuă, spune Psihologa cu Cercei.

— Apoi am crescut și am avut una.

— Așa...

— Apoi am plecat de acasă și nu am vrut să mai am nicio mamă.

Nu-mi amintesc ce mi-a mai spus, dar am plecat din cabinetul ei cu un gust amar, fără rețetă și fără 200 de euro, doar pentru a-i admira cerceii imenși. Toate întrebările alea despre copilărie... eu nu aveam niciun chef să-i povestesc despre asta.

Ar fi trebuit să-i spun cât de tare mă stresează jobul și ce haos este la revistă, cum mă înnebunesc Donatella și Antonio, Giulia de la creație, Alice Editorea, sau Rebecca Stilista.

Le spuneam *Tropăiții*, pentru că zgomotul pe care tocurile lor îl făceau în timp ce se agitau, suna în capul meu ca un tropot continuu, ca la cursele de cai. Iar asta era doar lista scurtă a celor care tropăiau la prima oră. De aceea aveam nevoie de calmante, de somnifere sau ceva mai tare, ca să dorm bine și să fac față crizelor fiecăruia.

În drum spre casă, mi-am cumpărat o sticlă cu vin. În loc de somnifere. Și a mers. Am dormit foarte bine.

A doua zi, ajung mai târziu la revistă. Capul mă doare îngrozitor, iar Donatella urlă, din cauză că modelul pentru copertă dăduse bir cu fugiții.

I-o fi ajuns și ei la os singurătatea din spatele rochiei couture, mă hlizesc.

Fotograful venise degeaba. Stătea rezemat de tocul ușii, cu aparatul în mână și cu privirea prinsă de lentilele pe care le ștergea atent.

Îl studiez, fără să mă observe. Frumușel, tatuat, interesant. Până să apuc să mă delectez și cu tatuajele care-i ies de sub mânecile tricoului, Rebecca trece pe lângă el și îl lovește, în graba ei, cu o cutie de accesorii.

— Max, vai... scuze. Suntem înnebuniți azi și trebuie să improvizăm, din cauza găștei care a renunțat, în ultima clipă. Donatella e în pragul unei crize, spune ea.

— Atunci mi-ați făcut praf programul, răspunde enervat și pleacă spre studio, ajutând-o pe Rebecca cu accesoriiile.

Ce draci are și ăsta! Și fotografii se cred buricul pământului, doar pentru că apasă un buton?

Într-adevăr, mai sunt doar două ore până la *shooting* și toți sunt în pragul unei crize. Dau telefoane, urlă unii la alții și se agită să găsească o altă Gâscă de pus pe copertă.

Să apari pe coperta *Couture&Glamour* este ca decernarea unui premiu. O recunoaștere internațională care aduce multe favoruri, defilări pe marile podiumuri ale lumii și creștere a brandului personal în fashion. Dar uite că se poate renunța la toate astea, chiar cu două ore înainte, dacă ți-a ajuns la os faima... sau rochia ta țipă de singurătate.

Râd și îmi vine în minte un titlu demn de prima pagină, dacă m-ar lăsa să-l scriu. Despre o femeie care pare că are totul, și totuși, fuge de toți:

Fugi, Gâscă, fugi!

O femeie model, într-o lume nebună, alege să-și salveze rochia de singurătate, fugind de la Couture&Glamour cu două ore înainte de shooting.

Cred că Donatella m-ar pune să-mi înghit foile.

Vara se apropie de final, odată cu jobul meu la revistă. Femeia Feroce mi-a transmis prin Antonio că *pot* continua să lucrez acolo. Dacă *vreau*, ar fi fost mai corect să mă întrebe, nu?

Mă gândesc iar toată noaptea, dacă să accept. Ar fi bine să rezist încă un an, lucrând doar câteva ore pe zi, pentru că revista ar fi o rampă bună de lansare a carierei mele, după ce termin cursurile Academiei.

Creativitatea, experiența dobândită la ei și diploma în *Styling* și *comunicare* ar putea fi utile lumii. Mă și vizualizam luând interviuri marilor creatori prezenți la Săptămâna Modei și scriind articole pline de metafore despre rochiile *couture*.

Pare un plan bun, până termin cursurile și îmi iau diploma. Trebuie să programez încă un an ședințe foto, să fac comisioane, să car cafea, să mă asigur că manechinele ajung la timp și nu fug cu două ore înainte, iar colecțiile sunt pregătite pentru fotografii. Să fiu peste tot, rezolvând crize cu eșarfe și curele în timp ce Femeia Feroce doar țipă la mine comenzi scurte, ca unui cățel.

Oare asta sunt acum? Femeia Cățel, care așteaptă cuminte să fie lăudată că a făcut pipi afară și nu pe eșarfele de la Hermes?

La naiba, Emma, ar fi trebuit să fie doar un job de vară!

Și totuși... nu a fost.

Capitolul 3

EMMA

Pot spune că nu am chef de cafea

Într-o zi banală de vineri, dau peste Max, fotografatul tatat, în stația de autobuz. Stă relaxat, rezemat de un perete acoperit cu graffiti, cu ochii în telefon.

Cămașa albă, descheiată la mai mulți nasturi – sau încheiată la prea puțini – și pantalonii largi, suflecați peste gosetele galbene ce-i ies din bocanci, îi dau un aer sofisticat și aroganța bărbatului care știe că este observat, indiferent ce *țoale* de firmă poartă.

Ajung lângă el și vreau să-l salut, ba chiar să fac o glumă despre părul lui, o claie ce se înalță dezordonat spre vârful capului. Însă tot ce îmi iese din gură este guma, care cade pe suportul ce ține paharele cu cafea. După ea, iese și un sunet ascuțit, ca un chițăit, care îl face pe Max să-și ridice privirea din telefon și să mă vadă postată acolo, lângă aroganța lui.

— Scuze, mi-a căzut guma în timp ce priveam la părul tău, spun cu o nonșalanță firească.

Mă privește curios, atent la gura mea. Mie îmi vine să râd în hohote, dar mă abțin, ca să par normală.

— E un semn, spune el, continuând să mă studieze.

— Că sunt stângace și tot ce îmi iese din gură e o gumă? spun zâmbind, încercând să dreg oarecum situația.

— Că trebuie să nu te mai holbezi la oameni.

— Dar părul tău e atât de... fascinant, spun iar, cu sinceritate.

Sinceritatea asta îmi creează mereu un context problematic în discuțiile cu necunoscuți.

— Nici al tău nu arată prea rău, comentează el, amuzat.

Max zâmbește larg, arătându-și dinții mărginiți de niște buze groase, pline.

Mda... nici eu nu mi-l pieptănasem înainte să plec de acasă. Este ondulat și îmi place mai mult așa, încălzit. Are mai mult volum.

— De la vânt, explic eu. Al tău însă pare să crească natural așa... în sus.

— Mergi la revistă? întrebă, fără să-și ia ochii de la mine.

— Emma, spun repede și întind mâna, aproape vărsând cafelele. Deși e posibil să fi auzit că sunt strigată și altfel: Cea cu Cafeaua, Tipa cu Umerașele, sau Tu de Colo. Depinde ce chef are fiecare.

— De cât timp lucrezi acolo?

— De câteva luni, dar nu m-a strigat nimeni Emma. De fapt, cred că nici nu-mi știu numele.

— Eu sunt Max, cel cu fotografiile.

— Știu cine ești. Adică... toată lumea te cunoaște la revistă.

Nu-i spun că am vrut să-i studiez tatuajele, ascunsă după stativele de haine. Prea multă sinceritate strică.

— Și pe tine te știu toți. Doar că tu poți fi un alt personaj, în fiecare zi.

— Mda... ce să zic. Azi pot fi Tipa cu Guma.

Autobuzul sosește în stație, iar Max mă ajută să urc cele trei trepte, fără să vărs cafeaua pe șosetele lui galbene.

Ne așezăm unul lângă altul, și tăcerea se așterne inconfortabil, de parcă are loc rezervat între noi.

— Nu mi te închipuiam călătorind cu autobuzul, mă trezesc iar vorbind, în timp ce-i privesc clăia de păr.

— Nu am găsit un taxi în zonă și mă grăbeam.

— Nu ai mașină?

— E la reparat, răspunde sec.

Ce culoare, ce marcă, haide Max, dă-mi ceva detalii despre mașină, că mă plictisesc dacă nu vorbesc.

— Max e numele tău real sau cel de scenă? continui să fac conversație, ca o moară stricată.

— Mă cheamă Massimiliano de fapt, spune cu o urmă de zâmbet în colțul gurii, de parcă știe ce urmează.

— Sună pompos, ca un personaj dintr-un roman istoric. Un gladiator sau un rege.

— Un nume care cere reverențe, confirmă el.

— Ce povară! adaug amuzată.

Mă simt bine, în largul meu, momentul *gumat* devine o amintire, iar Max nu-mi mai pare chiar atât de arogant. Probabil că sinceritatea mea i-a răvășit puțin aura regală.

— Îmi place că nu te sperie numele meu de gladiator, continuă el conversația cu tentă istorică.

— Bine că nu vine de la *maximum* de probleme, glumesc iar. Ți-aș putea spune Maximus. Sau Max Maximus.

— Max nu sună bine?

— Aștepți complimente legate de numele tău?

Râde înfundat, dezarmat de întrebarea mea.

— Max sună banal, spun ridicând din umeri. E prea comun, iar numele tău are potențial.

— Și banalul ucide potențialul numelui.

— Banalul ucide tot în calea lui, trag eu o concluzie înțeleaptă.

Ne privim o clipă, doar ca să ne studiem unul altuia părul încălzit și sclipirea din ochi.